

## GAUDETE VASÁRNAP '73

„Abban az időben a pásztorok így bíztatták egymást...” /Luk 2,15/

Testvéreim, örüljete ezen a vasárnapon, miután Isten áldását kértük erre a házra. Örüljete, amikor most ennek a kis közösségnek a történetében először, karácsonyra várva, körülüljük azt az asztalt, amelyet Jézusunk rendelt ahhoz, hogy az Őhöz tartozók baráti asztaltársasággá legyenek. Ez a pillanat jelentős forduló a mi kis közösségünk történetében. Vártunk rá, akarva késleltettük is, hogy akkor kerüljön erre sor, amikor a szívünk már jobban szereti az Istent, s amikor szívünkkel már jobban szeretjük egymást.

Azért van ma „örüljete” vasárnap, mert közel van már a betlehemi istálló. S aki közel van a betlehemi istállóhoz, az közel van az örömhöz is.

Az Isten olyan Valóság, aki örül. Miért örül? Azért örül, mert nincs egymaga. Azért örül, mert van Fia, akivel közli minden gondolatát. Azért örül, mert van, akihez beszélhet. Azért Örül, mert amit mond, azt valaki hallja. Az Isten élete, az öröm élete, mert nincsen egyedüli, mert ki nyúlik a Fia felé, s a Fia ezt a kinyúlást felfogja, válaszol rá. Az Istennek öröm az élete, mert odaadhatja Fiának mindazt, amije van, és a Fiú nem hagyja őt viszontválasz nélkül. Az Isten örül, mert szerethet, s az Isten örül azért, mert visszaszeret.

Egy réges-régi keresztény Írásban azt olvastam, hogy az Isten a Maga képéből, a Maga valóságából, a Maga léttartalmából formálta meg az embert. Ha képes beszéddel élnénk, azt mondhatnánk, hogy az Isten kivette a Maga oldalbordáját, s ebből az oldalbordából formálta meg az embert. Ennek aztán az a következménye, hogy az ember is öröme lett megteremtve. S az öröme ugyanazon fordul, amin az Isten öröme. Ahogy az Atya a Fiút előbb szeretete, ugyanúgy az Isten előbb szeretett bennünket embereket, és ha azzal, amit az Istentől kaptunk, vissza nem találunk az Istenhez, akkor nem fogunk tudni örülni, mert magányosak maradunk.

Az Istennek nagyon fontos, hogy visszataláljunk Hozzá. Egészen biztos, hogy a Betlehemben kezdődő és a Golgotán végződő kalandra azért szánta rá Magát, hogy biztosabban visszataláljanak Hozzá azok, akiket sajátmagából, a saját oldalcsontjából formált meg az öröme, s ennek az okára, a szeretetre. Nagyon fontos ez Néki. Olyan fontos, hogy az Isten nem örül, az Isten örömét súlyosan megzavarja, ha az, aki Őbelőle való nem tud, nem akar eltalálni Hozzá. Akkor az Isten úgy érzi Magát, mint aki kitarja a két karját ölelésre valaki felé, és ez a valaki elmegy mellette, nem akar a keblére borulni. Ha Isten életét időben gondoljuk el, –hiszen mi mindent csak időben tudunk elgondolni– akkor az Isten várt hosszan, évezredekig, évtizedredekig, arra, hogy majd visszaöleljük. S látta, hogy nem megy. S akkor óriási dologra szánta el Magát... Eltökélte, hogy Gyermekként a betlehemi istállóba elküldi azt, aki egy Vele, saját Fiát, hogy a betlehemi istálló fényéhez eltalálva megértsük azt, hogy az Istennek is szüksége van arra, hogy visszaszeressük Őt, mert zavarja az örömét, mert szomorúvá teszi az Istent Magát is, ha járni másfelé járunk. Az örömünk fordul azon, hogy

eltalálunk-e a betlehemi istállóba. Ha nem jutunk el oda, magányosak maradunk. S akkor nem tanuljuk meg, hogy az ember csak akkor találja meg önmagát, ha megfedezkedik önmagáról, ha odaadja sajátmagát egészen és teljesen valaki másnak.

A betlehemi istálló fénye s a betlehemi éjszaka angyalzenéje meg kell hogy értesse velem: vissza kell fordulnom, oda kell fordulnom Afelé, aki előbb szeretett engem. Ez a törvényszerű. Ez következik abból, hogy az Isten sajátmagából alkotott és formált meg engem. S ez a törvényszerűség újabb és újabb törvényszerűséget bont ki magából. Ha odafordulok az Isten felé, aki előbb szeretett engem, mássá lesz az életem. Zárul az Isten és az ember közötti szeretetkör, s ennek a szeretet-körzáródásnak az erejében az Isten árama fut rajtam végig, s az Isten áramát magamban hordozva tudok az Atya és a Fiú közötti kapcsolat hasonlóságára kapcsolatot teremteni nemcsak Istennel, hanem az emberekkel, mindenekelőtt azzal, akivel saját tűzhelyemen belül olyan szoros kapcsolatba kerülök, mint amilyenben Atya és Fiú van. De nemcsak ott, hanem túl ezen a körön, az isteni áramnak az erejében tudok az emberben nem farkast és ellenséget, hanem testvérjelöltet látni, és az embereket testvéreimmé tenni. Aki erre nem képes, attól távol marad az öröm. Aki tud szeretni, az tud örülni is.

Testvéreim, mekkora ereje van annak a csillagnak az életünkben, amelyik a betlehemi istálló felé haladt az égen, s amelyik megállt fölötté? Mennyire engedjük, hogy e csillag fénye legyen meghatározója és rendezője az életünknek? Mennyire nyílik meg a fülünk az angyalénekre, s mennyire engedjük azt, hogy ez az angyalének legyen az, ami fülünkön keresztül a tudatunkat és a szívünket egyértelműen meghatározza?

A múltó esztendő során tudunk-e úgy nézni erre a fényre és úgy hallani ezt az angyali zenét, hogy megértsük: mit sem veszítünk akkor, ha egyéb fényeket, egyéb világosságokat és egyéb muzsikákat egyre jelentéktelenebbnek látunk. Ezen fordul ugyanis az örömünk.

Jézusom, add meg mindannyiunknak, hogy az ezután következő esztendő során egyre inkább ennek az Istent-rejtő betlehemi barlang-istálló fölötti csillagnak, s a csillag fényének meghatározó erejében járjunk.

Add meg mindannyiunknak, hogy ez az angyalének egyre jobban betöltse a szívünket, hogy visszaszerethessük azt az Istent, aki előbb szeretett minket, és hogy az isteni szeretet áramkörébe bekapcsolódva a Szentháromság öröme töltse el családjainkat, s ennek az áramnak az erejében egyre több emberben tudjuk felkelteni a Jézus iránti szeretetet. Ámen.

Jézusom, felajánlom ezt a szentmisét a jelenlévő négy házaspárért, Laciék három gyermekéért. Józsiék két gyermekéért, Laci és Imre meglevő és jövőfélben levő gyermekeiért. Azért, hogy a betlehemi éjszaka fénye és az angyalok zenéje úgy meghatározza az édesapákat és édesanyákat, s nyomukban ezeket a kisgyermeket, hogy jelekké váljanak a világban, olyan jelekké, amelyekről Jézusra ismernek rá az emberek.

Add meg. Uram!

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

Felajánlom ezt a szentmisét hálából azért. Istenem, hogy utamba vezérelted ezt a kis közösséget, amely nagyban hozzásegített ahhoz, hogy ennyire közeledben lehetek, felajánlom

azért, amiért ezt az otthont biztosítottad nekem, és kérlek segíts, hogy az ittlakók mindig szeretetben és békességben éljenek és kövessék Utadat. Harmadsorban pedig felajánlom ezt a szentmisét közösségünkért, azért hogy mindannyian példaképek lehessünk az emberek előtt, s hogy lelkiismeretünk által "Teveled is szoros kapcsolatba kerülhessünk. Istenem.

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

Felajánlom ezt a szentmisét mindenkiért, aki itt jelen van. Töltse el a szeretet mindannyiunkat, hogy azt egymás iránt is ki tudjuk mutatni, és hogy otthon a családban is tudjunk úgy szeretni, ahogyan Jézus kívánja. Ez a szeretet, ami bennünk van ne csak a Karácsony ünnepére szóljon, hanem megmaradjon az év további részében is.

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

Jézusom, felajánlom ezt a szentmisét azért, hogy a közelgő karácsonyi ünnep mindnyájunkban, minden testvérünkben növelje a szeretetet Irántad és egymás irántad is. Kérlek, hogy majd gyermekeink is hasonló szeretettől áthatva ülhessék körül asztalodat.

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

Jézusom, felajánlom ezt a szentmisét közösségünk szeretteiért, szüleinkért, hogy velük is olyan boldogságban tudjunk élni, mint ahogyan egymással élünk.

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

Jézusom, felajánlom ezt a szentmisét tanítóinkért, atyáinkért, akik oly sokat fáradoztak értünk. Add, Jézusom, hogy fáradozásuk, verejtékezésük egyszer megérje gyümölcsét bennünk és gyermekeinkben.

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

Jézusom, köszönöm ezt a kicsi életet, amelyet ránk bízál és azt a felelősséget, hogy őt emberré formáljuk, életünk minden napjával, minden órájával. Felajánlom ezt a szentmisét elsősorban azért, hogy Katikánk is kövesse majd azt az Utat, amelyet mi most járunk. Másodsorban közösségünkre gondolok. Add, hogy egy év múlva is mindannyian jelen legyünk és az új Karácsonyon is egymás kezét fogva mondhassuk a Miatyánkot.

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

Jézusom! Add, hogy ez az első közös szentmisénk hozzásegítsen ahhoz, hogy minél jobban megismerjük akaratomat, s aszerint is tudjunk élni. Add, hogy a Karácsonyt is nagy szeretetben tudjuk eltölteni.

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

Jézusom, felajánlom ezt a szentmisét köszönetképpen azért a sok jóért, amit nyújtottál nekünk, hogy saját otthonunkban ünnepelhetjük és várhatjuk a szeretet ünnepét, a Karácsonyt. Kérlek Téged, hogy a ház minden lakójára és minden barátjára és a földön minden emberre öröm, szerencse és békesség áradjon.

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

1973

Megjelent: Karácsonyi Ajándék 1974. 5. kötet